

Γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα: «Πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την προστασία των καταναλωτών ως προς ορισμένες πτυχές της χρονομεριστικής μίσθωσης, των μακροπρόθεσμων προϊόντων διακοπών, της μεταπώλησης και της ανταλλαγής»

COM(2007) 303 τελικό — 2007/0113 (COD)

(2008/C 44/06)

Στις 28 Ιουνίου 2007, και σύμφωνα με το άρθρο 95 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Συμβούλιο αποφάσισε να ζητήσει τη γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την ανωτέρω πρόταση.

Το ειδικευμένο τμήμα «Ενιαία αγορά, παραγωγή και κατανάλωση», στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών, επεξεργάστηκε τη γνωμοδότησή του στις 4 Οκτωβρίου 2007, με βάση εισηγητική έκθεση του κ. **J. PEGADO LIZ**.

Κατά τη 439η σύνοδο ολομέλειας, της 24ης και 25ης Οκτωβρίου (συνεδρίαση της 24ης Οκτωβρίου), η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή υιοθέτησε με 129 ψήφους υπέρ, 3 ψήφους κατά και 1 αποχή, την ακόλουθη γνωμοδότηση:

1. Σύνοψη

1.1 Η ΕΟΚΕ, δίδοντας συνέχεια στις γνωμοδοτήσεις που εξέδωσε για την πράσινη βίβλο σχετικά με το κοινοτικό κεκτημένο ⁽¹⁾ και για την ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας για τις εξ αποστάσεως συμβάσεις ⁽²⁾, τάσσεται υπέρ της πρωτοβουλίας της Επιτροπής να προβεί σε αναθεώρηση της οδηγίας 94/47/ΕΚ ⁽³⁾ της 26.10.1994, και υπέρ της μορφής που προτείνεται για την αναθεώρηση αυτή ⁽⁴⁾, με την επιφύλαξη των παρατηρήσεων και συστάσεων που διατυπώνονται παρακάτω.

1.2 Όσον αφορά τα γενικά θέματα, η ΕΟΚΕ, συμφωνεί, ως προς τα κύρια σημεία, με την πρόταση της Επιτροπής σχετικά με τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας, με τον ορισμό των νέων προϊόντων και τον καθορισμό των χαρακτηριστικών τους, με την ενίσχυση των υποχρεώσεων πληροφόρησης πριν και κατά τη σύναψη της σύμβασης, καθώς και με την θέσπιση ενιαίας προδεσμίας υπαναχώρησης και την απαγόρευση οποιασδήποτε πληρωμής, για οποιονδήποτε λόγο, κατά το διάστημα αυτό.

1.3 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την αρχή της ελάχιστης προσέγγισης που υιοθετεί η υπό εξέταση πρόταση, η οποία παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προχωρήσουν περαιτέρω όσον αφορά την προστασία των καταναλωτών, υπό τον όρο ότι θα τηρούνται οι αρχές που προβλέπει η συνθήκη. Ωστόσο, η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι, εάν υπάρχει ένας τομέας στον οποίο μπορεί να θεωρηθεί δικαιολογημένη η μέγιστη εναρμόνιση — σύμφωνα με την θεώρηση της ίδιας της Επιτροπής, όπως αυτή εκτιμάται στην πράσινη βίβλο για το κοινοτικό κεκτημένο — πρόκειται ακριβώς για τον τομέα που μας απασχολεί εδώ, και τούτο λόγω της ιδιαίτερης φύσης του συγκεκριμένου δικαίου και λόγω των σημαντικών εθνικών αποκλίσεων ως προς τον ορισμό των εννοιών και τον καθορισμό των χαρακτηριστικών της πολλαπλής νομικής φύσης του, με συνέπειες που ποικίλλουν σημαντικά στα αντίστοιχα εθνικά νομικά καθεστώτα, ιδίως

⁽¹⁾ ΕΕ C 256 της 27.10.2007, εισηγητής: ο κ. ADAMS.

⁽²⁾ ΕΕ C 175 της 27.7.2007, εισηγητής: ο κ. PEGADO LIZ.

⁽³⁾ Οδηγία 94/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Οκτωβρίου 1994 περί της προστασίας των αγοραστών ως προς ορισμένες πλευρές των συμβάσεων που αφορούν την απόκτηση δικαιώματος χρήσης ακινήτων υπό καθεστώς χρονομεριστικής μίσθωσης (ΕΕ L 280 της 29.10.1994, σ. 83). — Γνωμοδότηση της ΟΚΕ: CES 206/1993 (ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1).

⁽⁴⁾ «Πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την προστασία των καταναλωτών ως προς ορισμένες πτυχές της χρονομεριστικής μίσθωσης, των μακροπρόθεσμων προϊόντων διακοπών, της μεταπώλησης και της ανταλλαγής», COM(2007) 303 τελικό της 7.6.2007.

όσον αφορά την ελάχιστη και τη μέγιστη διάρκεια, την ακύρωση ή την ακυρότητα, την λύση ή την καταγγελία των συμβάσεων.

1.4 Η ΕΟΚΕ διαφωνεί, λοιπόν, με την Επιτροπή, η οποία, μολονότι αναγνωρίζει ότι τα περισσότερα από τα προβλήματα που προέρχονται από αυτόν τον κλάδο είναι συχνά διασυνοριακής φύσεως και ότι, ως εκ τούτου, η επίλυσή τους δεν μπορεί να επιτευχθεί δεόντως από τα κράτη μέλη μεμονωμένα, λόγω των διαφορών στις εθνικές νομοθεσίες, ωστόσο, εντέλει, θεσπίζει απλώς ορισμένες πτυχές σχετικές με τις νομοθεσίες αυτές και αφήνει, για άλλη μια φορά, στην ελεύθερη κρίση των κρατών μελών ένα σύνολο περιπτώσεων, χωρίς να τροποποιεί σχεδόν καθόλου τη σημερινή κατάσταση των προβλημάτων που έχουν καταγραφεί.

1.5 Ως εκ τούτου, η ΕΟΚΕ, ενώ συμφωνεί με την υιοθέτηση ενός συστήματος «ελάχιστης εναρμόνισης», πιστεύει ωστόσο, όπως εξάλλου και άλλα κοινοτικά όργανα ⁽⁵⁾, ότι το επίπεδο των μέτρων προστασίας των δικαιωμάτων των καταναλωτών έχει τοποθετηθεί πολύ χαμηλά, δεδομένου ότι η πείρα έχει αποδείξει ότι η μεγάλη πλειονότητα των κρατών μελών ⁽⁶⁾ δεν αξιοποίησε την σχετική ρήτρα, αλλά, αντίθετα, υιοθέτησε μια κατά γράμμα προσέγγιση και, κατά συνέπεια, δεν επέτευχθη ικανοποιητικό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών. Ζητά, λοιπόν, από την Επιτροπή, με τήρηση της αρχής της επικουρικότητας, να ρυθμίσει και άλλες πτυχές, εξίσου σημαντικές, στην πρόταση οδηγίας, με κριτήριο την επίτευξη υψηλότερου επιπέδου προστασίας των καταναλωτών.

1.6 Επομένως, η ΕΟΚΕ προτείνει να βελτιωθούν ορισμένες διατάξεις σχετικές με το νομικό καθεστώς που διέπει τις εν λόγω νομοθεσίες, τις συμβατικές ρήτρες της κύριας σύμβασης και τη συσχέτισή τους με τις συμπληρωματικές συμβάσεις, ιδίως δε με τις μη συνδεδεμένες συμβάσεις πίστωσης, ώστε να ενισχυθεί η προστασία των καταναλωτών και να εξασφαλιστεί το κατάλληλο επίπεδο της.

⁽⁵⁾ Έκθεση του 1999 σχετικά με την εφαρμογή της Οδηγίας 94/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, SEC(1999) 1795 τελικό και Έκθεση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου του 2002, RR\470922EL.doc, PE 298.410.

⁽⁶⁾ Δανία, Φινλανδία, Κάτω Χώρες, Ιρλανδία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Σουηδία, Γερμανία και Αυστρία.

1.7 Η ΕΟΚΕ, όπως και σε προγενέστερες γνωμοδοτήσεις της ⁽⁷⁾, τονίζει ότι απαιτείται να ενισχυθεί η πραγματική πληροφόρηση των συμβαλλομένων μερών, με ιδιαίτερη έμφαση στους λιγότερο ενημερωμένους συμβαλλόμενους, και φρονεί, ως εκ τούτου, ότι δεν θα πρέπει να αποκλεισθεί εκ προοιμίου η δυνατότητα των κρατών μελών να υιοθετούν ποινικές κυρώσεις, αναλογικές και αποτρεπτικές, για πρακτικές που θίγουν σοβαρά τα δικαιώματα που προβλέπει η οδηγία, και των οποίων θα προσδιοριστούν δεόντως τα κύρια χαρακτηριστικά.

1.8 Η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή να προβεί σε λεπτομερή ανάλυση των απαντήσεων που έλαβε στο έγγραφο διαβούλευσης ⁽⁸⁾ — κυρίως όσον αφορά τα κράτη μέλη των οποίων ζητήθηκε η γνώμη μέσω του εγγράφου αυτού και τα οποία δεν περιλαμβάνονταν στα αποτελέσματα της έκθεσης ⁽⁹⁾ σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας, που αφορούσε 15 μόνο κράτη μέλη, και της συγκριτικής ανάλυσης ⁽¹⁰⁾, η οποία ήδη αφορούσε 25 κράτη μέλη —, δίδοντας προσοχή στην ποικιλομορφία που υφίσταται σε όλα τα κράτη μέλη.

1.9 Ως προς τα ειδικά ζητήματα, η ΕΟΚΕ προτείνει διάφορες τροποποιήσεις ⁽¹¹⁾ και διατυπώνει ορισμένες συστάσεις για τη βελτίωση νομοτεχνικών πτυχών της πρότασης και για την παγίωση και εναρμόνιση εννοιών, όρων ή πρακτικών που καθιερώνονται ήδη σε άλλες οδηγίες — ειδικότερα δε στην οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές ⁽¹²⁾ —, και η στάθμιση των οποίων θα πρέπει να ληφθεί υπόψη για την προώθηση της ασφάλειας και της εμπιστοσύνης των καταναλωτών στις συμβάσεις τέτοιου είδους, που συχνότατα στηρίζονται σε επιθετικά συστήματα εμπορικής προώθησης και πώλησης ⁽¹³⁾.

2. Συνοπτική παρουσίαση της πρότασης οδηγίας

2.1 Με την υπό εξέταση πρόταση, η Επιτροπή αποβλέπει στην αναθεώρηση της οδηγίας 94/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1994, «περί της προστασίας των αγοραστών ως προς ορισμένες πλευρές των

συμβάσεων που αφορούν την απόκτηση δικαιώματος χρήσης ακινήτων υπό καθεστώς χρονομεριστικής μίσθωσης», δίδοντας έτσι συνέχεια στα συμπεράσματα του Συμβουλίου της 13.4.2000 σχετικά με την έκθεσή της για την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας ⁽¹⁴⁾, καθώς και στις συστάσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που περιλαμβάνονται στο ψήφισμά του της 4.7.2002 ⁽¹⁵⁾.

2.2 Η αναθεώρηση της οδηγίας αυτής είχε ήδη προβλεφθεί από τη δημοσίευση της ανακοίνωσης της Επιτροπής «Στρατηγική για την πολιτική υπέρ των καταναλωτών 2002-2006» ⁽¹⁶⁾, ενώ η οδηγία περιλαμβάνεται και στο λεγόμενο «κοινοτικό κεκτημένο για την προστασία των καταναλωτών», όπως αυτό παρουσιάζεται στην αντίστοιχη πράσινη βίβλο ⁽¹⁷⁾.

2.3 Λαμβάνοντας υπόψη ότι έχουν εντοπιστεί ορισμένες προβληματικές καταστάσεις κατά την εφαρμογή της οδηγίας, η Επιτροπή εκτιμά ότι, με τις εξελίξεις της αγοράς στον τομέα αυτόν, παρατηρήθηκε η δημιουργία πολλών νέων προϊόντων, τα οποία, ενώ στην πράξη αφορούν τη χρήση καταλύματος διακοπών, δεν εμπίπτουν ωστόσο στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας.

2.4 Στην έκθεση που εκπόνησε η Επιτροπή το 1999 σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 94/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽¹⁸⁾, επισημαινόταν ήδη πάμπολλες παραλείψεις κατά τη μεταφορά της οδηγίας. Το Συμβούλιο υιοθέτησε, τον Απρίλιο του 2000 ⁽¹⁹⁾, τα συμπεράσματά του για την έκθεση αυτή, όπου απαριθμεί διάφορα στοιχεία που θα πρέπει να συνεκτιμηθούν κατά την αναθεώρηση της οδηγίας.

2.5 Η επιτροπή περιβάλλοντος, δημόσιας υγείας και πολιτικής των καταναλωτών, στη γνωμοδότησή της του 2001 ⁽²⁰⁾, επεσήμειν επίσης ότι η οδηγία ορίζει «το κατώτατο αποδεκτό επίπεδο για τα μέτρα προστασίας των καταναλωτών».

2.6 Από την πλευρά του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο ψήφισμα της 4ης Ιουλίου 2002, συνιστούσε να υιοθετήσει η Επιτροπή μέτρα για την εξασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας των καταναλωτών.

2.7 Για όλους αυτούς τους λόγους, η Επιτροπή εκτιμά ότι η μεμονωμένη αναθεώρηση της οδηγίας αυτής είναι «επείγουσα», και μάλιστα ότι «έχει καταστεί προτεραιότητα», λόγω «των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι καταναλωτές, ιδίως σχετικά με τη μεταπόληση και τα νέα προϊόντα», «με παρόμοιο τρόπο προώθησης στην αγορά τα οποία, γενικά, είναι παρεμφερή από οικονομικής πλευράς με τη χρονομεριστική μίσθωση», όπως, για παράδειγμα, τα «κλαμπ διακοπών με τιμή προσφοράς, και [οι] συμβάσεις μεταπόλησης».

⁽⁷⁾ Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ για την «Ανακοίνωση της Επιτροπής προς το Συμβούλιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή σχετικά με την εφαρμογή της οδηγίας 1997/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις», ΕΕ C 175 της 27.7.2007.

⁽⁸⁾ Consultation Paper Review of the Timeshare Directive, in ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/timeshare/consultation_paper_010606_en-doc.

⁽⁹⁾ Έκθεση σχετικά με την εφαρμογή της Οδηγίας 94/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26.10.94, SEC(1999) 1795 τελικό.

⁽¹⁰⁾ «Comparative Analysis Timeshare Directive» (94/47) των Hans Schulte-Noke, Andreas Borge και Sandra Fischer in Consumer Law Compendium.

⁽¹¹⁾ Κυρίως στο άρθρο 2, παρ. 1 στοιχείο ζ), το άρθρο 3, παρ. 2 και 4, το άρθρο 4, παρ. 1, 2 και 3, το άρθρο 5, παρ. 1, 5 και 6, τα άρθρα 8 και 9 και στο Παράρτημα I, εδάφιο 1), το Παράρτημα III, εδάφιο στ) και το Παράρτημα IV, εδάφιο δ).

⁽¹²⁾ Οδηγία 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (Οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές), ΕΕ L 149 της 11.6.2005, σ. 22. Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 108 της 30.4.2004, σ. 81.

⁽¹³⁾ Όπως εξάλλου αναφερόταν ήδη στη γνωμοδότηση της ΟΚΕ για την «Πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου περί της προστασίας των αγοραστών κατά τις συμβάσεις που αφορούν τη χρήση ακινήτων υπό το καθεστώς της χρονομεριστικής ιδιοκτησίας», με εισηγητή τον κ. Manuel ATAÏDE FERREIRA (CES 206/1993, ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1) και στη Γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για το «Πρόγραμμα κοινοτικών ενεργειών υπέρ του τουρισμού», με εισηγητή τον κ. L. CUNHA και συνεισηγητή τον κ. G. FRANDI (CES 1513/1991, ΕΕ C 49 της 24.2.1992, σ. 43).

⁽¹⁴⁾ SEC(1999) 1795 τελικό.

⁽¹⁵⁾ Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με την εφαρμογή της κοινοτικής πολιτικής στον τομέα της προστασίας των αγοραστών ως προς ορισμένες πλευρές των συμβάσεων που αφορούν την απόκτηση δικαιώματος χρήσης ακινήτων υπό καθεστώς χρονομεριστικής μίσθωσης (οδηγία 94/47/ΕΚ) (έγγραφο P5_TA(2002)0368, ΕΕ C 271 E της 12.11.2003, σ. 578).

⁽¹⁶⁾ Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και την Επιτροπή των Περιφερειών — Στρατηγική για την πολιτική υπέρ των καταναλωτών 2002-2006, COM(2002) 208 τελικό (ΕΕ C 137 της 8.6.2002, σ. 2). Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 95 της 23.4.2003, σ. 1.

⁽¹⁷⁾ COM(2006) 744 τελικό. Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 256 της 27.10.2007.

⁽¹⁸⁾ SEC(1999) 1795 τελικό.

⁽¹⁹⁾ Συμβούλιο «καταναλωτές», Λουξεμβούργο, 13 Απριλίου 2000.

⁽²⁰⁾ PE 298.410, RR\470922EL.doc.

2.8 Μεταξύ των κύριων αιτιών που δικαιολογούν την υπο εξέταση πρόταση αναθεώρησης, η Επιτροπή επισημαίνει ότι απαιτείται ο εκσυγχρονισμός των απαιτήσεων προσυμβατικής και συμβατικής πληροφόρησης, η εναρμόνιση του καθεστώτος απαγόρευσης προκαταβολών και πληρωμών κατά το διάστημα της προθεσμίας υπαναχώρησης, καθώς και η εξέταση του ενδεχόμενου θέσπισης ποινικών κυρώσεων.

2.9 Διαβουλευσεις με τα κύρια ενδιαφερόμενα μέρη διεξήχθησαν σε συνεδριάσεις που πραγματοποιήθηκαν από το 2004 έως το 2006.

2.10 Λόγω των καταγγελιών σχετικά με τη χρονομεριστική μίσθωση, με ιδιαίτερη έμφαση στα νέα προϊόντα — κλαμπ διακοπών, τουριστικές συμβάσεις εκπτώσεων, ανταλλαγής και μεταπώλησης — η Επιτροπή δημοσίευσε έγγραφο διαβούλευσης (21). Τα ζητήματα αυτά συζητήθηκαν επίσης και κατά τη συνεδρίαση της μόνιμης ομάδας εργασίας εμπειρογνομόνων των κρατών μελών σχετικά με την αναθεώρηση του κοινοτικού κεκτημένου, τον Μάρτιο του 2006.

2.11 Η πρόταση αναθεώρησης εντάσσεται στο πρόγραμμα της Επιτροπής για τον εκσυγχρονισμό και την απλούστευση του κοινοτικού κεκτημένου (22).

2.12 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η νομική βάση της προτεινόμενης οδηγίας πρέπει να εξακολουθήσει να περιορίζεται στο άρθρο 95 της συνθήκης (υλοποίηση της εσωτερικής αγοράς) και πιστεύει ότι, δυνάμει της αρχής της επικουρικότητας, δεν πρέπει να οριστεί η νομική φύση των δικαιωμάτων χρονομεριστικής μίσθωσης, αλλά να γίνονται σεβαστές οι διαφορικές απόψεις των κρατών μελών.

2.13 Εξάλλου, η Επιτροπή, ενώ δίδει έμφαση στις διασυνοριακές πτυχές, θεωρώντας μάλιστα ότι «η συντριπτική πλειονότητα των καταγγελιών των καταναλωτών αφορούν θέματα διασυνοριακού χαρακτήρα», υιοθετεί στην πρότασή της μια προσέγγιση σύμφωνα με την οποία ασχολείται αποκλειστικά με τις πτυχές «οι οποίες έχουν προσδιοριστεί ως οι πλέον προβληματικές και συνεπώς απαιτούν κοινοτική δράση», και αφήνει όλα τα υπόλοιπα στις αντίστοιχες εθνικές νομοθεσίες, καταργώντας μάλιστα όλες τις ρυθμίσεις της οδηγίας 94/47/ΕΚ που αφορούσαν τα δικαιώματα καταγγελίας και λύσης των συμβάσεων, ακόμη κι όταν τα δικαιώματα αυτά συνδέονται με το δικαίωμα υπαναχώρησης.

3. Κύριες παρατηρήσεις για την πρόταση οδηγίας

3.1 Γενικές παρατηρήσεις

3.1.1 Η ΕΟΚΕ κρίνει θετική την πρωτοβουλία της Επιτροπής, διαπιστώνει όμως την καθυστέρηση που έχει σημειωθεί, δεδομένου ότι τα προβλήματα είχαν ήδη εντοπιστεί από το 1999 και, επομένως, θα μπορούσαν να έχουν σταθμιστεί εδώ και καιρό οι αντίστοιχες λύσεις.

3.1.2 Η ΕΟΚΕ υπενθυμίζει, εξάλλου, ότι ορισμένα από τα ζητήματα που καταγγέλλονται σήμερα, η ίδια τα είχε επισημάνει ήδη στη γνωμοδότηση που εξέδωσε στις 24 Φεβρουαρίου 1993 (23), κατά τη φάση της εκπόνησης της οδηγίας.

3.1.3 Η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι η νομική βάση δεν θα πρέπει να είναι το άρθρο 95 της συνθήκης, αλλά μάλλον το άρθρο 153, εφόσον πρόκειται για θέμα που δεν αφορά αποκλειστικά την ενιαία αγορά, αλλά που άπτεται της πολιτικής για την προστασία των καταναλωτών.

3.1.4 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την επέκταση του πεδίου εφαρμογής σε ορισμένα κινητά περιουσιακά στοιχεία, επειδή ανταποκρίνεται δεόντως στην συνεχή εξέλιξη της αγοράς.

3.1.5 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με τις τροποποιήσεις που εισήχθησαν στους ορισμούς (24) της παρούσας οδηγίας, καθώς αρμόζουν καλύτερα στα νέα προϊόντα που τίθενται στην αγορά, στον κλάδο αυτόν.

3.1.6 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με τη διατήρηση της απαγόρευσης οποιασδήποτε μορφής πληρωμής ή κατάθεσης χρημάτων, δεδομένου ότι η απαγόρευση αυτή συνιστά έναν αποτελεσματικό τρόπο να εξασφαλίζεται στον καταναλωτή η άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης, χωρίς καμία πίεση από οικονομική άποψη. Επιπλέον, εκτιμά ότι, με την επέκταση του κανόνα αυτού σε τρίτους, καλύπτονται δεόντως οι συμβάσεις ανταλλαγής και μεταπώλησης.

3.1.7 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την αύξηση της περιόδου υπαναχώρησης σε 14 ημέρες, με την οποία η προθεσμία καθίσταται ενιαία, αν και θα προτιμούσε να υπολογίζεται η προθεσμία σε εργάσιμες ημέρες και όχι σε ημερολογιακές, όπως εξάλλου έχει ήδη δηλώσει σε προηγούμενες γνωμοδοτήσεις της (25). Υπενθυμίζεται εδώ ότι το Συμβούλιο, κατά την υιοθέτηση της οδηγίας 97/7/ΕΚ, είχε εκδώσει δήλωση με την οποία καλούσε την Επιτροπή να εξετάσει τη δυνατότητα εναρμόνισης της μεθόδου υπολογισμού όσον αφορά τις προθεσμίες υπαναχώρησης που προβλέπονται στις οδηγίες για την προστασία των καταναλωτών.

3.1.8 Όπως έχει δηλώσει σε προηγούμενες γνωμοδοτήσεις της (26), και με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 1, παρ. 3, της πρότασης οδηγίας, η ΕΟΚΕ θεωρεί αναγκαίο να προβεί η Επιτροπή σε πιο άρτιο προσδιορισμό της υφής, των ελαττωμάτων και των συνεπειών των δικαιωμάτων υπαναχώρησης, καταγγελίας και λύσης των συμβάσεων, δεδομένου ότι, διαφορετικά, δεν θα επιτευχθεί η επιδιωκόμενη προσέγγιση των νομοθεσιών, εφόσον το κάθε κράτος μέλος θα υιοθετήσει τους δικούς του κανόνες, με τις επακόλουθες αρνητικές συνέπειες για την ανάπτυξη των διασυνοριακών σχέσεων.

(21) Consultation Paper Review of the Timeshare Directive, in ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/timeshare/consultation_paper_010606_en-doc_.

(22) COM(2006) 629 τελικό.

(23) CES 206/1993, EE C 108 της 19.4.1993, σ. 1.

(24) Αντικατάσταση του όρου «αγοραστής» από τον όρο «καταναλωτής».

(25) EE C 175 της 27.7.2007, με εισηγητή τον κ. PEGADO LIZ, με θέμα την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις.

(26) Βλ. την προαναφερόμενη γνωμοδότηση.

3.1.9 Η ΕΟΚΕ πιστεύει ότι, εφόσον ο στόχος της παρούσας οδηγίας είναι η προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών που αφορούν αυτού του είδους τα δικαιώματα, σε αντίθεση με την αιτιολογική σκέψη 4 της πρότασης και παρά τις υφιστάμενες διαφορές μεταξύ κρατών μελών, η Επιτροπή θα έπρεπε να προχωρήσει περαιτέρω, προσδιορίζοντας τη νομική φύση ⁽²⁷⁾ των δικαιωμάτων αυτών, είτε αυτά διαμορφώνονται ως εμπράγματα δικαιώματα είτε ως πιστωτικά δικαιώματα. Διαφορετικά, η υπό εξέταση πρόταση δεν θα συμβάλει στην επίλυση των προβλημάτων που έχουν εντοπιστεί όσον αφορά τον καθορισμό των κύριων απαιτήσεων ώστε να πληρούται το δικαίωμα και, ειδικότερα, στην περίπτωση που θα οριστεί εμπράγματο δικαίωμα, τις εγγενείς συνέπειες για την εγγραφή.

3.1.9.1 Η ΕΟΚΕ καλεί, λοιπόν, την Επιτροπή να θεσπίσει ορισμό της νομικής φύσης του δικαιώματος — χρονομεριδίου—, διαμορφώνοντάς το είτε ως εμπράγματο δικαίωμα είτε ως προσωπικό δικαίωμα ενοχικής φύσεως — δικαίωμα σε παροχή υπηρεσιών —, με τις αντίστοιχες συνέπειες ως προς τις εφαρμοστέες διατάξεις του Κανονισμού των Βρυξελλών και του Κανονισμού Ρώμη I. Διαφορετικά δεν θα επιτευχθεί η επιθυμητή εναρμόνιση και η εμπιστοσύνη των καταναλωτών και των επιχειρήσεων. Εξάλλου, η ΕΟΚΕ, στην προαναφερόμενη γνωμοδότησή της ⁽²⁸⁾, είχε ήδη συμβάλει στον ορισμό αυτό, αναφέροντας ότι το δικαίωμα που γεννάται από τη σύμβαση χρονομεριστικής ιδιοκτησίας, «αποτελεί εμπράγματο ή προσωπικό δικαίωμα και σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί σχέση μίσθωσης, διότι στην εκμίσθωση δεν υπάρχει αποξένωση (από την κυριότητα του ακινήτου). Το μεταβιβαζόμενο δικαίωμα αφορά ένα αδιαίρετο μέρος ενός αντικειμένου, ένα διαμέρισμα εξ' αδιαίρετου, και έχει ή μπορεί να έχει τον χαρακτήρα ενός εμπράγματου δικαιώματος επί ακινήτων [...]».

3.1.10 Με την επιφύλαξη του αναγκαίου νομικού προσδιορισμού του δικαιώματος αυτού, ενδεχομένως με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, ή ακόμη και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την πρόταση οδηγίας σε ορισμένα από τα συστατικά της στοιχεία, το γεγονός δηλαδή ότι το ενδιαμέσο αντικείμενο της αφορά κινητά ή ακίνητα περιουσιακά στοιχεία, ως προς το δικαίωμα χρήσεως ή καρπώσεως καταλύματος (το οποίο προϋποθέτει παραμονή με διανυκτέρευση) μέσω ανταλλάγματος, με ελάχιστη διάρκεια ενός έτους.

3.1.11 Ωστόσο, η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή, πέρα από τα προϊόντα που απαριθμούνται ήδη στο άρθρο 2 της πρότασης, να θεσπίσει μία ρήτρα (με τον αναγκαίο ορισμό των συστατικών στοιχείων) προκειμένου να μπορεί να προσαρμόζεται σε ενδεχόμενα μελλοντικά προϊόντα ⁽²⁹⁾, τα οποία θα διατεθούν στην αγορά μετά από την έναρξη ισχύος της οδηγίας, και τα οποία θα διαπιστωθεί ότι δεν μπορούν να καλυφθούν από τον ορισμό των νέων προϊόντων.

3.1.12 Η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι η δυνατότητα να υποχρεούται ο καταναλωτής σε οποιαδήποτε εξόφληση ή πληρωμή, λόγω της έγκαιρης άσκησης του δικαιώματος υπαναχώρησης, συνιστά

⁽²⁷⁾ Απόφαση του STJ της Πορτογαλίας, της 4.3.2004.

⁽²⁸⁾ Γνωμοδότηση της ΟΚΕ για την Οδηγία 94/47/ΕΚ, με εισηγητή τον κ. Manuel ATAÍDE FERREIRA, CES 206/1993 (ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1).

⁽²⁹⁾ Κατ' αντιποσυχία με όσα προβλέπονται, για παράδειγμα, στον πορτογαλικό νόμο (άρθρο 45, παρ. 3 του D.L. 180/99 της 22/05), όπου διαβάζουμε τα εξής: «Τα δικαιώματα τουριστικής κατοικίας στα οποία αναφέρεται η προηγούμενη παράγραφος περιλαμβάνουν ειδικότερα τα ενοχικά δικαιώματα που συγκροτούνται στο πλαίσιο συμβάσεων για κάρτες και λέσχες διακοπών, για τουριστικές κάρτες ή άλλων συμβάσεων ανάλογης φύσεως».

πρόδηλη στρέβλωση του δικαιώματος αυτού, σύμφωνα με το οποίο ο καταναλωτής δεν καλείται να προβάλει κανέναν λόγο ούτε να καταβάλει κανένα ποσό. Επομένως, οι παράγραφοι 5 και 6 του άρθρου 5 της πρότασης πρέπει να διαγραφούν.

3.1.13 Η ΕΟΚΕ εφιστά την προσοχή της Επιτροπής στην παραπομπή στην πρόσφατα υιοθετηθείσα οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές ⁽³⁰⁾. Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την παραπομπή αυτή, επισημαίνει όμως ότι στα άρθρα 14 και 15 της εν λόγω οδηγίας δεν θεσπίζεται αναφορά στην παρούσα οδηγία, ούτε και στην παρούσα, υπό εξέταση, οδηγία θεσπίζεται τέτοια αναφορά.

3.1.14 Η ΕΟΚΕ, παρότι συμφωνεί με την αρχή της ελάχιστης εναρμόνισης, φρονεί ωστόσο ότι η υπό εξέταση πρόταση οδηγίας είναι πιο περιοριστική από την ισχύουσα, δεδομένου ότι προβλέπει μεν τη δυνατότητα των κρατών μελών να υιοθετούν μέτρα για την εξασφάλιση υψηλότερου επιπέδου προστασίας των καταναλωτών, περιορίζει όμως τη δυνατότητα αυτή αποκλειστικά σε ό,τι αφορά το δικαίωμα υπαναχώρησης (αφετηρία, λεπτομέρειες και αποτελέσματα της άσκησής του). Η ισχύουσα οδηγία, ειδικότερα δε το άρθρο 11 ⁽³¹⁾, θεσπίζει ευρύτερο πεδίο για τη δυνατότητα αυτή. Η ΕΟΚΕ, λοιπόν, ζητά από την Επιτροπή να διατηρήσει στην προτεινόμενη οδηγία έναν κανόνα ανάλογο με αυτόν της ισχύουσας.

3.1.15 Η ΕΟΚΕ πιστεύει ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να προβλέπει ένα αποτελεσματικό σύστημα κυρώσεων, όχι μόνο για λόγους αποτροπής των πρακτικών που παραβαίνουν τις θεσπιζόμενες από την οδηγία υποχρεώσεις, αλλά και για λόγους σαφήνειας και ασφάλειας δικαίου ⁽³²⁾. Η ΕΟΚΕ τάσσεται υπέρ του να προβλέπεται η δυνατότητα θέσπισης, εκ μέρους των κρατών μελών και όχι της Επιτροπής, ποινικών κυρώσεων, αναλογικών αλλά επαρκώς αποτρεπτικών, για τις πρακτικές που συνιστούν παράβαση, όταν αυτές είναι ιδιαίτερα σοβαρές, και τούτο εντός ενός πλαισίου προκαθορισμένου από την Επιτροπή ⁽³³⁾.

3.1.16 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την συμπεριληψη ρήτρας τακτικής επανεξέτασης, η οποία δεν υφίσταται στην ισχύουσα οδηγία, και χάρη στην οποία η οδηγία δεν θα καταστεί σύντομα παρωχημένη.

3.1.17 Παρότι έχουν ασκηθεί αγωγές έναντι ορισμένων κρατών μελών ⁽³⁴⁾ για παραβάσεις της ορθής μεταφοράς ορισμένων διατάξεων της οδηγίας, η ΕΟΚΕ εκφράζει τη έκπληξή της για την έλλειψη δράσης της Επιτροπής, κυρίως όσον αφορά την μη τήρηση της προθεσμίας για την μεταφορά της οδηγίας (30.4.1997), δεδομένου μάλιστα ότι μόνο δύο κράτη μέλη ⁽³⁵⁾ τήρησαν την προθεσμία αυτή. Η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή, με την ευκαιρία της νέας οδηγίας, να επιδείξει λιγότερη χαλαρότητα απέναντι σε τόσο κατάφωρες καταστρατηγήσεις ως προς την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου.

⁽³⁰⁾ Οδηγία 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005 (ΕΕ L 149 της 11.6.2005, σ. 22). Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 108 της 30.4.2004, σ. 81.

⁽³¹⁾ Άρθρο 11 της Οδηγίας 94/47/ΕΚ — «Η παρούσα οδηγία δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν ή να διατηρούν διατάξεις ευνοϊκότερες όσον αφορά την προστασία του αγοραστή στον τομέα τον οποίο διέπει, με την επιφύλαξη των υποχρεώσεων τους που απορρέουν από τη συνθήκη».

⁽³²⁾ Στην Έκθεση του 1999 σχετικά με την εφαρμογή της Οδηγίας 94/47/ΕΚ, διαπιστώνεται η ύπαρξη μεγάλης ποικιλίας κυρώσεων για την παράβαση της ίδιας υποχρέωσης, στα διάφορα κράτη μέλη, που περιλαμβάνουν χρηματικές ποινές, ακυρότητα της σύμβασης, παράταση της προθεσμίας επανεξέτασης, αναστολή της δραστηριότητας και σχετική δημοσιοποίηση κ.λπ.

⁽³³⁾ ΕΕ C 256 της 27.7.2007 και σχέδιο γνωμοδότησης CESE 867/2007 fin, με εισηγητή και των δύο τον κ. Retureau, που αφορούν τα ποινικά μέτρα για θέματα δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας και για θέματα προστασίας του περιβάλλοντος, αντιστοιχώς.

⁽³⁴⁾ Ισπανία, Σουηδία, Λουξεμβούργο και Ιρλανδία.

⁽³⁵⁾ Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

3.2 Ειδικές παρατηρήσεις

3.2.1 Η ΕΟΚΕ κρίνει ότι ο ορισμός του άρθρου 2, παρ. 1, στοιχείο ζ), που αφορά τις διατάξεις του άρθρου 7, είναι υπερβολικά περιοριστικός, δεδομένου ότι το στοιχείο που θεμελιώνει τον παρεπόμενο χαρακτήρα μιας σύμβασης είναι η συμπληρωματική σχέση μεταξύ των δύο συμβάσεων. Επομένως, αυτό που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είναι ακριβώς η συμπληρωματική σχέση μεταξύ των δύο και όχι τόσο η σχέση υπαγωγής, εφόσον, ιδιαίτερα για τις περισσότερες συνδεδεμένες πιστωτικές συμβάσεις, πρόκειται για εξωγενή σύνδεση μεταξύ συμβάσεων, οι οποίες, από τη νομική τους φύση, παρουσιάζουν νομική αυτονομία μεταξύ τους και, συνεπώς, δεν εμπίπτουν στον προτεινόμενο ορισμό.

3.2.2 Η ΕΟΚΕ δεν συμφωνεί με τη διατύπωση του άρθρου 3, παρ. 2, κυρίως όσον αφορά το ενημερωτικό έγγραφο, το οποίο δίδεται μόνο στον «καταναλωτή που [το] ζητεί» και μόνον όταν αυτό κρίνεται απαραίτητο. Δεδομένου ότι το άρθρο αυτό αφορά την προσυμβατική ενημέρωση, με βάση την οποία ο καταναλωτής λαμβάνει την απόφαση να συνάψει τη σύμβαση, η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι το έγγραφο αυτό θα πρέπει να παραδίδεται υποχρεωτικά, και ζητά από την Επιτροπή να θεσπίσει την υποχρέωση αυτή.

3.2.3 Η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή να αντικαταστήσει τις διατάξεις του άρθρου 3, παρ. 4, του άρθρου 4, παρ. 1, του παραρτήματος I, στοιχείο ιβ), του παραρτήματος III, στοιχείο στ), και του παραρτήματος IV, στοιχείο δ), με διάταξη ανάλογη προς αυτή του άρθρου 4 της ισχύουσας οδηγίας⁽³⁶⁾. Η διάταξη αυτή παρέχει μεγαλύτερη προστασία στον καταναλωτή, όχι μόνον όσον αφορά την υποχρέωση καθιέρωσης της γλώσσας του κράτους μέλους του οποίου είναι υπήκοος ο καταναλωτής, αλλά και όσον αφορά την αναγκαία καθιέρωση της επίσημης μετάφρασης στη γλώσσα του κράτους μέλους όπου ευρίσκεται το ακίνητο, κυρίως για λόγους σχετικούς με ενδεχόμενες διατυπώσεις εγγραφής.

3.2.3.1 Πράγματι, η ΕΟΚΕ διαβλέπει τη γενικευμένη υιοθέτηση, εκ μέρους των επαγγελματιών του κλάδου, προτάσεων — συμβάσεων προσχώρησης — στις οποίες ο καταναλωτής θα αρκείται να δηλώσει ότι αυτή είναι η γλώσσα που επέλεξε, χωρίς καμία ελευθερία διατύπωσης ή διαπραγμάτευσης, με ενδεχόμενες σοβαρές ζημιές για τα οικονομικά του συμφέροντα.

3.2.4 Η ΕΟΚΕ ζητά από την Επιτροπή την τροποποίηση της διατύπωσης του άρθρου 4, παρ. 2, κυρίως δε τη διαγραφή της φράσης «εκτός ρητής συμφωνίας των συμβαλλόμενων μερών», δεδομένου ότι πρόκειται για ουσιώδεις πληροφορίες, οι οποίες δεν είναι δυνατόν να υπόκεινται στην αυτονομία βουλήσεως των μερών. Η εμπειρία έχει δείξει ότι η διατήρηση της φράσης αυτής θα οδηγήσει τους επαγγελματίες να προτείνουν μονομερώς συμβάσεις προσχώρησης, τις οποίες ο καταναλωτής θα αρκείται να αποδεχθεί.

⁽³⁶⁾ Όπου προβλέπονται τα εξής:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν στη νομοθεσία τους:
— [...] ότι η σύμβαση και το έγγραφο που μνημονεύονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 πρέπει να συντάσσονται, από τις επίσημες γλώσσες της Κοινότητας, είτε στη γλώσσα ή σε μία από τις γλώσσες του κράτους μέλους όπου κατοικεί ο αγοραστής, είτε στη γλώσσα ή σε μία από τις γλώσσες του κράτους μέλους του οποίου είναι υπήκοος, κατ' επιλογήν του αγοραστή. Εντούτοις, το κράτος μέλος στο οποίο κατοικεί ο αγοραστής μπορεί να επιβάλει όπως η σύμβαση συντάσσεται οπωσδήποτε τουλάχιστον στην ή στις γλώσσες του εκ των επίσημων γλωσσών της Κοινότητας και
— ότι ο πωλητής οφείλει να παραδίδει στον αγοραστή πιστή μετάφραση της σύμβασης στη γλώσσα ή σε μία από τις γλώσσες, εκ των επίσημων γλωσσών της Κοινότητας, του κράτους μέλους όπου ευρίσκεται το ακίνητο.»

3.2.4.1 Η ΕΟΚΕ κρίνει, επίσης, ότι, για λόγους σαφήνειας και ασφάλειας δικαίου, η Επιτροπή οφείλει να διασαφηνίσει/τυποποιήσει τους λόγους, τους «ανεξάρτητους από τη βούληση του εμπόρου», οι οποίοι θα αποτελούν μέρος της σύμβασης, υπό την έννοια του άρθρου 4, παρ. 2.

3.2.4.2 Ακόμη, πάντα σχετικά με το ίδιο άρθρο, η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή να καθορίσει τον τρόπο κοινοποίησης των πληροφοριών αυτών, οι οποίες θα πρέπει να παρέχονται κατά τρόπο πρόσφορο, αντικειμενικό και σαφή⁽³⁷⁾, ενώ θα πρέπει επίσης «το μέγεθος των χρησιμοποιούμενων χαρακτήρων να επιτρέπει την ευχερή ανάγνωση»⁽³⁸⁾.

3.2.5 Η ΕΟΚΕ προτείνει στην Επιτροπή να διασαφηνίσει τη φράση «ο έμπορος εφιστά ρητώς την προσοχή», στο άρθρο 4, παρ. 3, η έννοια της οποίας δεν είναι σαφής από νομοτεχνική άποψη.

3.2.6 Η ΕΟΚΕ συνάγει ότι στο άρθρο 5, παρ. 1, προβλέπονται δύο διαφορετικές περίοδοι για την άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης. Ζητά, λοιπόν, από την Επιτροπή να θεσπίσει διάταξη που θα παρέχει στον καταναλωτή μία και μόνο δυνατότητα άσκησης του δικαιώματος υπαναχώρησης, εντός προθεσμίας δεκατεσσάρων ημερών από την υπογραφή της οριστικής σύμβασης, στην περίπτωση που θα έχει προηγηθεί δεσμευτικό προσύμφωνο, υπό τον όρο ότι η ιδιοκτησία δεν θα έχει χρησιμοποιηθεί εν τω μεταξύ.

3.2.7 Η ΕΟΚΕ καλεί την Επιτροπή, όπως άλλωστε και σε προγενέστερες γνωμοδοτήσεις της, να προσδιορίσει τη φύση της κοινοποίησης σχετικά με την άσκηση του δικαιώματος υπαναχώρησης, ώστε να εξασφαλίζεται στα συμβαλλόμενα μέρη η σχετική απόδειξη. Επισημαίνει, εξάλλου, ότι η διατύπωση της ισχύουσας οδηγίας είναι καταλληλότερη⁽³⁹⁾.

3.2.8 Η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι ο τίτλος του άρθρου 8 θα έπρεπε να τροποποιηθεί ως εξής: «Υποχρεωτικός χαρακτήρας των δικαιωμάτων», δεδομένου ότι ο λόγος ύπαρξης του νόμου δεν είναι να θεσπίζει τον επιτακτικό χαρακτήρα της οδηγίας, αλλά να απαγορεύει τον αποκλεισμό ή τον περιορισμό των συγκεκριμένων δικαιωμάτων, ανεξάρτητα από την εφαρμοστέα νομοθεσία.

3.2.9 Όσον αφορά τη δικαστική και διοικητική προσφυγή, η ΕΟΚΕ θεωρεί πιο κατάλληλες τις διατάξεις που θεσπίζονται στα άρθρα 11 και 12 της οδηγίας για τις αδέμιτες εμπορικές πρακτικές⁽⁴⁰⁾, επειδή είναι πιο πλήρεις και παρέχουν ευρύτερη κάλυψη. Ζητά, λοιπόν, από την Επιτροπή να αντικαταστήσει το άρθρο 9 της υπό εξέταση πρότασης από κανόνες αντίστοιχους προς εκείνους.

⁽³⁷⁾ Όπως προβλέπεται λ.χ. στο άρθρο 8 του πορτογαλικού νόμου για την προστασία του καταναλωτή.

⁽³⁸⁾ Όπως αναφέρεται, για παράδειγμα, στην Απόφαση του Εφετείου της Λισαβόνας της 3.5.2001.

⁽³⁹⁾ «κατά τρόπο που να υπάρχει απόδειξη».

⁽⁴⁰⁾ Οδηγία 2005/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005 (ΕΕ L 149 της 11.6.2005, σ. 22). Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 108 της 30.4.2004, σ. 81.

3.2.10 Η ΕΟΚΕ εφιστά την προσοχή της Επιτροπής στη σύνταξη των διαφόρων γλωσσικών εκδόσεων της πρότασης, δεδομένου ότι υπάρχουν περιπτώσεις όπου η μετάφραση θα πρέπει να είναι πιο προσεκτική ⁽⁴¹⁾.

4. Παραλείψεις

4.1 Η ΕΟΚΕ εκτιμά ότι, πέρα από τις παραλείψεις που αναφέρονται παραπάνω, υπάρχουν και άλλα ζητήματα που θα άξιζε να επανεξεταστούν, με την ευκαιρία της αναθεώρησης της οδηγίας, και που δεν αποτέλεσαν αντικείμενο θέσπισης στο πλαίσιο της πρότασης:

Τα ζητήματα αυτά είναι, κυρίως, τα εξής:

- α) το καθεστώς του βάρους της απόδειξης·
- β) η πρόληψη των κινδύνων μη εκτέλεσης της σύμβασης ή πλημμελούς εκτέλεσής της·
- γ) η θέσπιση περιορισμού της εφαρμογής των συμβάσεων χρονομεριστικής μίσθωσης αποκλειστικά σε κτίρια και μέρη κτιρίων που προορίζονται σε τουριστικές και ψυχαγωγικές δραστηριότητες ⁽⁴²⁾, πράγμα που θα συμβάλει στη βελτίωση της ποιότητας και στην αποτροπή της στρεβλής χρήσης των συμβάσεων αυτών στον κλάδο των ακινήτων·
- δ) η θέσπιση κανόνων για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας και έγκρισης για την άσκηση της δραστηριότητας, με βάση την απόδειξη της τεχνικής και χρηματοοικονομικής ικανότητας·

- ε) η θέσπιση καθεστώτος χρηματικών εγγυήσεων για την διασφάλιση από ενδεχόμενες καταστάσεις αφερεγγυότητας ή χρεοκοπίας, όπως εξάλλου απορρέει από άλλες κοινοτικές πράξεις ⁽⁴³⁾, και όχι μόνο σχετικά με υπό κατασκευή ακίνητα·
- στ) η θέσπιση συστήματος προεγγραφής στη χώρα στην οποία προωθείται η διάθεση του προϊόντος στην αγορά ή/και στο κράτος μέλος όπου βρίσκεται η έδρα ⁽⁴⁴⁾·
- ζ) η δημιουργία ενός συστήματος πιστοποίησης, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, των επαγγελματιών αυτών, με παράλληλη εξασφάλιση της ύπαρξης ενός συστήματος προειδοποίησης μεταξύ των κρατών μελών, με στόχο την καταγγελία σημαντικών παραβάσεων για σκοπούς απώλειας της πιστοποίησης και διάδοσης της πληροφορίας στους καταναλωτές ⁽⁴⁵⁾·
- η) η αναγραφή στα παραρτήματα της πληροφόρησης σχετικά με τις μεταβιβάσεις που πραγματοποιούνται δωρεάν και χωρίς περιορισμούς, γιατί διαφορετικά ενδέχεται να στερηθούν οι καταναλωτές το δικαίωμα, στην περίπτωση λ.χ. εκτέλεσης μιας υποθήκης ⁽⁴⁶⁾·
- θ) η καθιέρωση, στο παράρτημα II, του δικαιώματος του καταναλωτή να επιθεωρήσει την ιδιοκτησία, όταν πρόκειται για ακίνητο, προκειμένου να εξακριβώσει την συμμόρφωση προς το σχέδιο κατασκευής·
- ι) η θέσπιση της προστασίας των προσωπικών στοιχείων, κατά τις μεταβιβάσεις δικαιωμάτων σε τρίτους·

Βρυξέλλες, 24 Οκτωβρίου 2007

Ο Πρόεδρος

της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής

Δημήτρης ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

⁽⁴¹⁾ Στην πορτογαλική έκδοση, αυτό αφορά το άρθρο 2, παρ. 1, στοιχείο β), που στερείται νοήματος, το Παράρτημα I, στοιχείο ι), όπου αναγράφεται το αντίθετο ακριβώς από αυτό που έπρεπε, και το άρθρο 7, παρ. 1, όπου ο όρος «dissolvido» πρέπει να αντικατασταθεί από τον όρο «resolvido» για προφανείς λόγους νομοθετικής τεχνικής, όπως εξάλλου και για λόγους συνοχής με τον ίδιο τον τίτλο του άρθρου.

⁽⁴²⁾ Προαναφερόμενη γνωμοδότηση της ΟΚΕ για την οδηγία 94/47/ΕΚ (CES 206/1993, ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1).

⁽⁴³⁾ Οδηγία 90/314/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 13ης Ιουνίου 1990 για τα οργανωμένα ταξίδια και τις οργανωμένες διακοπές και περιηγήσεις (ΕΕ L 158 της 23.6.1990, σ. 59). Γνωμοδότηση της ΟΚΕ: ΕΕ C 102 της 24.4.1989, σ. 27.

⁽⁴⁴⁾ Προαναφερόμενη γνωμοδότηση της ΟΚΕ για την οδηγία 94/47/ΕΚ (CES 206/1993, ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1).

⁽⁴⁵⁾ Οδηγία 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά (ΕΕ L 376 της 27.12.2006, σ. 36). Γνωμοδότηση της ΕΟΚΕ: ΕΕ C 221 της 8.9.2005, σ. 113.

⁽⁴⁶⁾ Προαναφερόμενη γνωμοδότηση της ΟΚΕ για την οδηγία 94/47/ΕΚ (CES 206/1993, ΕΕ C 108 της 19.4.1993, σ. 1).